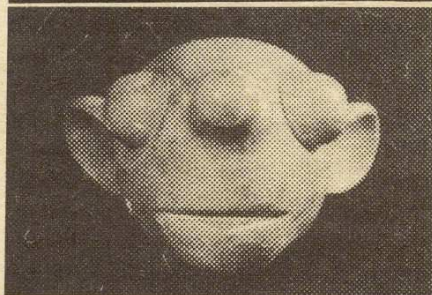
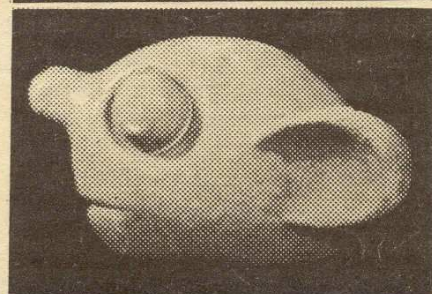
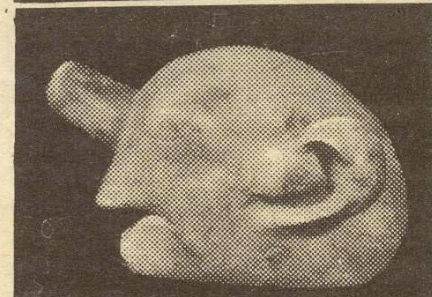
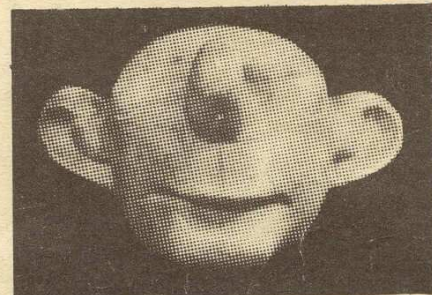

Zákulisí divadla S + H, které svou technikou už dávno nedostačuje, se přece jen značně liší od divadélka Matěje Kopeckého, jak je na svém leptu zachytil Adolf Kašpar. Snad jedině ten srdečný dětský smích je týž jako za Kopeckého. Trubková konstrukce, světla reflektorů, magnetofony, signalizační zařízení, podpálená raketa, na níž má Spejbl vylétnout do stratosféry, zajímavá podívaná na vodiče, tvůrce stylizovaných typických pohybů. A na druhé straně jeviště Miloš Kirschner, neomylně rozehrávající dialog Spejbla i Hurvínka. Teprve po konci představení, kdy už se hrne z divadla dav rozesmátého dětského publika, jsem mohl s M. Kirschnerem pohovořit.

I když vám byl svět S + H blízký, jaký jste měl dojem z prvního představení po Skupově úmrtí v lednu 1957!

„Byli jsme na tuto situaci připraveni, a tak obecnostvo příští dny konstatovalo, že se na jevišti nic nestalo. Důvod byl zcela prostý: velké i malé publikum totiž už pět let naslouchalo méjí interpretaci S + H, jak to bylo „starým pánem“ a de facto pod jeho jménem moudře zařízeno. Už v roce 1953 jsem převzal celý dětský repertoár, i zahraniční, a tři roky poté i večerní. Téhož roku, 1956, viselo v divadelním foyer Skupovo prohlášení, v němž mne prohlásil fiktivním dědicem a pokračovatelem. Nebýt toho, nebyli bychom mohli k údivu

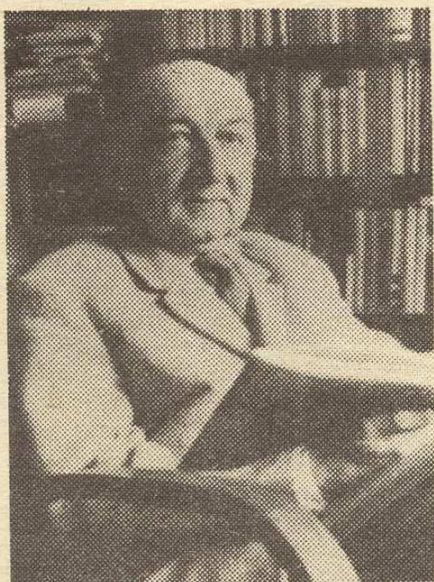
J. Skupa se svými loutkami

teatrologů i loutkářských odborníků dokázat, že S + H přežili svého tvůrce.

S + H ve vaší interpretaci se vzhledem k vašemu věku i době jistě postupně měnili?

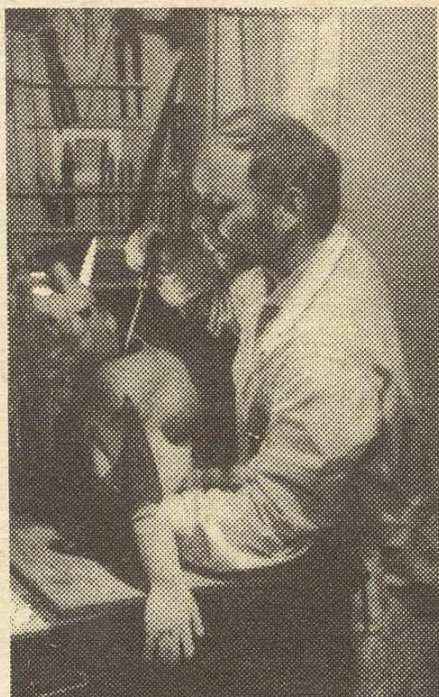
„Upřímně řečeno, nikdy jsem nepočítal, že bych kdy v budoucnu převzal toto atraktivní a právě tak strastiplné dědictví ze Skupových rukou. Musil jsem však postupně dělat jakéhosi záskokáře, aby se nám Skupa příliš fyzicky neopotřeboval, jindy zase jakéhosi údržbáře provozu, aby se jeho zdravotní stav příliš nezhoršoval.

Frank Wenig, autor her S + H od jejich zrození

Když mne pak navíc spoutávala interpretační předloha, dokonce jsem si zoufal. V našem archivu by se našly zápisy, v nichž jsem se interpretace vzdával. V roce 1953 jsme dokonce prosazovali nespejblovskou a tedy i nehurvínkovskou repertoárovou linii. Skupa však stál na svém. A já jsem se nakonec do obou zamiloval. Adoptoval jsem je, fandil jsem jim, staral jsem se o ně, a tak se mi stalo to, co Skupovi. Spejbl počal obrážet mé negativní a Hurvínek mé pozitivnější vlastnosti. Začal jsem je živit i autorsky, což byl nástup pro vlastní hereckou tvorbu.“
H + S tvoří jistě střed představení, ale jsou tu i technická, řekl

bych akrobatická show, kde si hlavně vodiči přicházejí na své. Jak se s tím vyrovnáváte v celkovém repertoárovém souhrnu?
„V současné době se snažíme vyrovnat komedie konverzační s typickými loutkářskými show, která mají v našem divadle své pevné místo v dramaturgických plánech. V budoucnu nechceme, aby jedna či druhá složka výrazněji převažovala. Je to zdravé pro vývoj dramaturgie, která má ctít žádost formovat vědomí dětského i dospělého diváka neotřelými loutkářskými prostředky.“

kých přání do dalších sezón. „Rádi bychom, kdyby ti dva, když už přežili svého tvůrce, letos by mu bylo osmdesát, přežili ještě nejednoho interpreta. Mají pro to všechny předpoklady. Aby ani naše práce nebyla jen prodloužením jejich života o jednu etapu.“

Ještě jsem se dověděl, že divadlo má v současné době v evidenci 250 loutek, že eventuelní indispozice hlavního interpreta je zajišťována nahrávkou, pořizovanou za představení a obnovenou po každé dvacáté repríze, že zahraniční představení

M. Kirschner s Hurvínkem

Divadlo S + H je vlastně divadlem hvězd – jakým třeba bývalo Divadlo Vlasty Buriana. Máme dojem, že by jeho „herci“ unesli i hru, kde by si byli s dramatickou látkou rovnocenní nebo dokonce stáli v jejím pozadí?

„Často docházelo k zneužívání naší dvojice, myslelo se, že S + H si mohou vše dovolit, že vše unesou. To bylo docela falešné. Naším úsilím, hlavně dramatickým, by mělo být, aby ti dva měli co říci divákovi, aby ho hra skutečně přitahovala sama sebou.“

Moje poslední otázka se týkala ideových a praktic-

jsou hrána vždy živě. Interpretace cizojazyčných verzí se týká pouze Spejbla, Hurvínka a Máničky v podání Heleny Štáchové. Mluvený part je tu v rozsahu jako v češtině, představení je komponováno napůl z dialogů, napůl z vizuálních scének. Miloši Kirschnerovi prý z cizích verzí, je jich „zatím“ čtrnáct, dělala největší obtíže arabština. A pak už jsme se dál neptali, už se blížilo večerní představení a Miloš Kirschner, přestože v divadle tráví šestnáct hodin denně, nemá dřevěné zdraví jako jeho svěřenci.

Jan Wenig